

Geklutsste geheimen met strafwerk toe
Confetticonflict
Kilometers cola en knetterende ruzie

CARRY SLEE

Geklutste geheimen met strafwerk toe

Confetticonflict

Kilometers cola en knetterende ruzie

Geklutste geheimen met strafwerk toe en Kilometers cola en knetterende ruzie zijn getipt door de Nederlandse Kinderjury.

Confetticonflict is bekroond door de Nederlandse Kinderjury.

www.carryslee.nl

Tekst © 1993, 1994 en 1995 Carry Slee

© 2014 Carry Slee en Dutch Media Books, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images / Richard Newstead

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2690 8

NUR 283

Carry Slee is een imprint van Dutch Media Books bv

Geklutste geheimen
met strafwerk toe

Indringers

Jeroen duwt het ijzeren hek open en loopt het schoolplein op. Brrr... wat is het hier donker. Als hij de weg niet zo goed kende, zou hij vast en zeker over dat rottige glijbaantje zijn gestruikeld. Hij haalt de sleutels uit zijn zak. Veel zin om naar binnen te gaan, heeft hij niet. Waarom heeft het bestuur die cijfers ook per se vanavond nodig? Nou moet hij die pikdonkere school in om de map voor zijn vader te halen.

Hij duwt de voordeur open en knipt snel het licht aan. Hèhè, nu ziet hij tenminste iets. Raar, zo'n lege school. Als hij langs het hok van Pluimpje en Borsteltje komt, steken er twee neusjes door het gaas. Jeroen streelt de neusjes met zijn vinger. 'Nee, ik heb niks voor jullie.' Hij loopt door naar de kamer van zijn vader en doet het licht aan. Jeroens ogen glijden door de kleine ruimte. Hij krijgt een benauwd gevoel. Zelfs nu zijn vader er niet is. Wat is zijn pa toch ordelijk. Er ligt niks overbodigs op het bureau. Moet je die planken zien... heel iets anders dan de klas van meester Erik. Daar lijkt het af en toe wel een vuilnisbak. Jeroen schiet in de lach. De klas van meester Erik mag dan een rommeltje zijn, het is er wel keigezellig, met het terrarium en al die planten. En de muren hangen vol gave posters.

Hij trekt de la van het bureau open. Bovenop ligt een groene map. Die moet hij hebben.

Met de map onder zijn arm loopt hij het kamertje uit. Halverwege de gang blijft hij staan. Heeft hij het licht wel uitgedaan? Voor de zekerheid gaat hij toch maar even terug. Laatst was hij het ook vergeten. Nou, dat heeft hij geweten. Wat was zijn vader kwaad. In plaats van lekker met Amber in de schuilhut in de duinen vogels kijken, kon hij een opstel schrijven over een jongen die zijn hersens niet gebruikte. Hij was er de hele zaterdagmiddag mee bezig geweest. En 's zondags moest hij de fouten verbeteren.

Als hij zich omdraait, valt zijn oog op het lokaal van meester Erik. Door het ruitje van de deur schijnt licht. Moet je meemaken! Heeft die mafkees hen een heel project laten maken over energiebesparing en dan laat hij zelf het licht branden. Wacht maar, dat zal hij wel even regelen.

Jeroen doet de deur van het lokaal open. Op het moment dat hij zijn vinger bij het lichtknopje houdt, voelt hij een mes tegen zijn keel.

‘Eén kik en ik snij je strot door!’

Voor Jeroen staan drie jongens. De jongen met het mes staat een beetje stom te lachen met zijn kaalgeschoren kop. De ander, een beer van een jongen, heft dreigend zijn vuist op alsof hij Jeroen elk moment in elkaar gaat slaan. En de derde, de kleinste, loert gluisperig in het rond.

De Kale laat het mes langzaam zakken. ‘Je had zeker al op ons gerekend...’

De voordeur... schiet het door Jeroen heen. In zijn haast heeft hij de voordeur open laten staan...

‘Wat willen jullie van me?’ vraagt hij bang.

‘Wij stellen hier de vragen, begrepen?’ De Kale houdt zijn gezicht vlak voor hem.

‘Het zou heel dom van je zijn als je je mondje voorbijpraat, eikeltje.’ De Beer duwt zijn vuist tegen Jeroens neus. ‘Nou? Zijn we verstandig?’

Jeroen knikt.

‘Je bent gewaarschuwd, krielkip. Ik hoop voor jou dat je geen grapjes met ons uithaalt, want dan weten we je te vinden.’ Als ze weglopen, ziet Jeroen dat de Gluiperd iets glimmends onder zijn jas duwt.

Het geldkistje... schiet het door Jeroen heen... Ze hebben het geldkistje van meester Erik gepikt... met al het geld van het schoolreisje erin...! Nou zul je zijn vader horen. Hij weet nu al wat zijn vader gaat zeggen.

‘Ik kan ook niets aan jou overlaten. Je hebt blijkbaar niets geleerd van de vorige keer. Je begrijpt nog steeds niet waar je hersens voor dienen. Dan zullen we het anders moeten aanpakken...’

Misschien moet hij wel een heel werkstuk over hersens maken. Dat kost hem minstens vier weekenden.

Jeroen denkt na. Zijn ouders hoeven het natuurlijk niet te weten. Als hij niks zegt, denken ze dat er is ingebroken. Dat kan toch? Er is dit jaar al twee keer ingebroken, dus zo gek is dat niet. En dan krijgen ze bovendien het geld van de verzekering terug. Eigenlijk is dat nog veel beter. Niemand hoeft het te weten, alleen Amber. Jeroen verstijft. Hoorde hij nou weer iets? Of kwam het van buiten? Nou ja, laat-ie maar snel weggaan. Voordat ze terugkomen...

Hij knipt vliegensvlug het licht uit, rent de gang door en trekt de voordeur achter zich dicht. Hij staat nog te trillen op zijn benen. In elke schaduw ziet hij de jongen met het mes. Zonder op of om te kijken holt hij het schoolplein

over. Bij zijn huis blijft hij even staan uitblazen. Hij moet zo gewoon mogelijk doen.

Hij telt tot drie en stapt naar binnen. Saar springt kwispelstaartend tegen hem op.

‘Ja, het baasje is er weer.’ Jeroen streelt het hondenkopje en loopt door naar de kamer.

Zijn vader zit verscholen achter de krant. Zonder Jeroen aan te kijken houdt hij zijn hand op. Jeroen legt de map erin. Of zal hij het wel vertellen? Hij blijft bij de leunstoel staan dralen.

‘Heb je het licht uitgedaan?’ vraagt zijn moeder.

‘Natuurlijk heeft hij het licht uitgedaan,’ bromt zijn vader van achter de krant. ‘Dat mag je toch wel verwachten van een jongen uit groep acht.’

‘Pap...’ probeert Jeroen voorzichtig.

Als hij in de strenge ogen van zijn vader kijkt, durft hij het niet meer.

‘Ik eh... mag ik nog even naar Amber?’ vraagt hij gauw.

Zijn vader vouwt de krant op. ‘Heb je je huiswerk af?’

Jeroen knikt.

‘Nou, schiet dan maar op. Maar je kent de regels: halfnegen thuis.’

Amber

Zodra Amber de deur opendoet, ziet Jeroen dat er iets mis is.

‘Wat is er?’ vraagt hij als ze op haar kamer zijn.

‘Dat stomme mens!’ Er staan tranen in Ambers ogen.

‘Heb je ruzie?’

‘Nee, ik heb geen ruzie. Ik haat haar! Ze kan oprotten...’

‘Waar heb je het over?’ vraagt Jeroen. ‘Jouw moeder is juist hartstikke lief.’

Amber springt op. ‘Wat nou lief? Hoe weet jij dat nou? Jij komt hier alleen af en toe binnenvallen. Hoe weet jij nou hoe het is om hier te wonen? Ik zal ook eens zo doen als jij weer eens strafwerk hebt. Ach, een half boek overschrijven op je vrije zaterdag, wat zou dat nou? Ik vind je vader toch een toffe peer, hoor! Heb ik ooit zoiets stomp-zinnigs gezegd?’

‘Nee,’ zegt Jeroen, ‘maar jouw moeder lijkt zo aardig. Je mag altijd alles.’

‘Ja, logisch mag ik alles. Het kan haar niks schelen wat ik doe. Ze weet het niet eens. Een bedriegster is het.’ Amber laat zich op bed vallen en staart dan een tijdje voor zich uit. Er zit haar iets dwars, dat merkt Jeroen wel.

‘Als je het niet wilt vertellen, hoeft het niet, hoor,’ zegt hij. Amber bijt op haar lip. ‘Ze heeft al dagen migraine. En ik maar denken dat ze zielig was. Ik deed zowat alles: opruimen, de boodschappen, koken. Maar ze heeft helemaal geen migraine. Ze is... ze is weer eens dronken...’

‘Dronken?’ Jeroen kijkt Amber verschrikt aan. ‘Dronken...? Jouw moeder?’

Amber slaat haar ogen neer. ‘Het is al een hele tijd aan de gang. Ongeveer een jaar. Sinds ze geen baan meer heeft. En het komt natuurlijk ook omdat mijn vader zo weinig thuis is. Nu zit hij ook weer in de lucht.’

‘Is ze dan elke dag dronken?’ vraagt Jeroen.

‘Soms een paar maanden niet,’ vertelt Amber. ‘Dan gaat het goed. Maar ik ben bang dat ze nu weer is begonnen.’

‘Waar merk je dat dan aan?’ vraagt Jeroen.

‘Toen ik haar vanmiddag een zoen gaf, rook haar adem naar sherry.’

‘Dat kan ook van één glaasje zijn,’ zegt Jeroen. ‘Als mijn moeder een wijntje op heeft en ze geeft me een nacht-zoen, ruik ik het ook.’

‘Maar haar stem klinkt weer zo raar. Alsof haar tong dwars in haar mond zit. En als ik iets vertel, lacht ze met heel lange uithalen.’ Amber zucht. ‘Misschien verbeeld ik het me alleen maar, omdat ik er zo bang voor ben. Ze had ons plechtig beloofd ermee op te houden.’

‘Vertel je het tegen je vader?’ vraagt Jeroen.

‘Nog niet. Ik moet het eerst zeker weten. Stel je voor dat ik me vergis.’

‘Dat kun je toch aan de sherryfles zien,’ zegt Jeroen. ‘Je kijkt gewoon hoeveel eruit is.’

‘Dat probeer ik al een tijdje,’ zegt Amber, ‘maar de fles is meestal halfvol.’

‘Nou, dan is ze dus niet begonnen,’ stelt Jeroen vast.

‘Hoe weet je nou of het dezelfde fles is?’ zegt Amber. ‘Die flessen zijn van hetzelfde merk. Ik zie geen verschil.’

‘Staan er nergens lege flessen?’ vraagt Jeroen.

‘Nee, zo handig is ze wel. De eerste keer heeft ze het ook zo lang voor me verborgen kunnen houden. Ze wiste alle sporen uit. Er stond zelfs nooit een sherryglas in de afwas-machine.’

‘Toch moet er iets op te verzinnen zijn,’ vindt Jeroen.

‘Ja, maar wat?’ Amber schuift met haar voet over de grond.

Ineens heeft Jeroen een idee. ‘Je moet die sherryfles merken.’

‘Merken?’

‘Ja, je kunt toch een piepklein stipje op het etiket zetten?’

Daar had Amber nog niet aan gedacht. Maar ze blijft somber. ‘Het is hartstikke rottig, hoor, om je moeder te bespioneren.’

Jeroen knikt. ‘Maar als je zeker weet dat ze weer is begonnen, kun je haar misschien helpen.’

‘Helpen? We hebben haar al zo vaak geholpen. Als ze nu weer is begonnen, dan... dan weet ik het niet meer, hoor.’

‘Is ze beneden?’ vraagt Jeroen.

‘Ze ligt met hoofdpijn op de bank.’

‘Nou, wat let je?’ Jeroen drukt een zwarte viltstift in Ambers hand.

Als Amber weg is, denkt hij weer aan het geldkistje. Het is beter dat hij het nu niet vertelt. Amber heeft al genoeg aan haar hoofd.

‘Gefikst?’ vraagt hij als ze terug is.

Amber knikt.

‘Ik hoop voor jou dat die fles er morgen nog net zo staat.’

‘Ik ook.’ Amber slaat een arm om Jeroen heen. ‘Ik was niet zo aardig, hè?’

Jeroen voelt dat hij rood wordt. 'Nou eh... ik ga maar weer eens. Je weet hoe mijn vader is. De mazzel.' En hij loopt de trap af.

'Jeroen...?' roept Amber als hij bijna beneden is.

Jeroen draait zich om.

'Tot morgen, hè?'

Wat heeft ze toch prachtig haar, denkt Jeroen. 'Tot morgen.' En hij trekt de deur achter zich dicht.

Op het nippertje

Als Jeroen de volgende ochtend het schoolplein op fietst, houden zijn vrienden hem tegen.

‘Wat is dit nou weer voor supersonische snelheidsmeter?’

‘Moet je die koplamp zien, flitsend, hoor,’ lacht Liza.

‘Gistermiddag in elkaar geflanst.’ Jeroen zet zijn fiets in het rek.

‘Wie heeft er gisteravond *Muscleman* gezien?’ vraagt Tim.

Er gaat een gejuich op.

Daniël stoot Jeroen aan. ‘Vond je het niet cool?’

Jeroen reageert niet.

Hij denkt de hele tijd aan het geldkistje. Als meester Erik het maar niet ontdekt waar hij bij is.

‘Hé, Willy Wortel!’ Daniël zwaait met zijn hand voor Jeroens ogen.

‘Eh... wat...?’ Jeroen kijkt verward op.

Iedereen moet lachen. ‘Ook goeiemorgen.’

‘Wat sta je nou te maffen, man?’ vraagt Tim.

‘Jeroen staat helemaal niet te maffen, hè?’ Liza slaat een arm om Jeroen heen. ‘Hij vraagt zich af welke weg hij zal nemen als hij mij straks naar huis brengt. Ik heb tenslotte een lekke band. Dat jullie nou zo hard zijn, maar Jeroentje laat mij heus niet alleen naar huis lopen.’ Ze geeft Jeroen een zoen op zijn wang.

‘Zo is dat.’ Jeroen kijkt Ambers kant op. Die vindt het gelukkig niet erg.

‘Help!’ Tim grijpt naar zijn hoofd. ‘Ze heeft eindelijk een slachtoffer gevonden, jongens. Eindelijk een gek die erin trapt.’

‘Zeg dat nog eens!’ Liza grijpt een boek uit haar rugtas en slaat ermee op Tims hoofd.

‘Au!’ Tim grijpt met een pijnlijk gezicht naar zijn hoofd.

‘Precies op mijn zwakke plek,’ kermt hij dramatisch.

‘Wat nou zwakke plek,’ lacht Amber hem uit. ‘Je bent gewoon kleinzerig, maar dat wisten wij allang.’

‘Helemaal niet.’ Tim duwt zijn haar opzij en laat een roze plekje zien. ‘Ik heb een keer een gat in mijn kop gevallen.’

‘O, nou snappen we waarom je af en toe zo vreemd doet,’ plaagt Jeroen.

‘Leuk, hoor,’ jammert Tim. ‘Van je vrienden moet je het hebben. Daar zullen jullie spijt van krijgen. Ik ga morgenmiddag een heerlijk soepje maken. En jullie krijgen er niks van.’

‘Hij gaat een heerlijk soepje maken... Horen jullie dat, jongens?’ lacht Thijs. ‘Herinneren jullie je dat verkoolde prutje van vorige week? Dat noemt hij soep.’

Tim wil Thijs grijpen, maar op dat moment komt meester Erik het schoolplein op. ‘Meester,’ zegt Tim met een kinderachtig stemmetje, ‘ze pesten me, alleen maar omdat ik rood haar heb.’

‘O...’ Iedereen begint verontwaardigd te loeien.

Meester Erik aait Tim over zijn bol. ‘Wat zijn het toch een nare kinderen. Voor straf maak ik het proefwerk heel moeilijk. Kom maar gauw met mees mee, dan fluister ik jou alvast de antwoorden in je oor.’

‘Dat is vals,’ roept de halve klas. Ze kijken lachend naar

hun klasgenoot die zich als een sulletje aan de hand van de meester laat meevoeren. Bij de deur steekt Tim zijn tong uit naar zijn vrienden. 'Ik krijg een tien en jullie lekker niet. Lekker puh!'

Jeroen schudt lachend zijn hoofd. Wat is het toch een meelbiet.

'Tim,' vraagt Erik als hij een som op het bord heeft geschreven, 'kun jij vandaag eens vijf minuten serieus zijn? Denk je dat dat zou lukken?'

Tim doet of hij flauwvalt. 'Vijf minuten? Zo lang...?'

'Moeilijk voor je, hè? Kom maar even voor het bord. Dan mag je deze som oplossen.' Erik duwt het krijtje in Tims hand.

Tim staart met een rood hoofd naar het bord. Als hij het antwoord niet weet, gluurt hij vanuit zijn ooghoeken de klas in. Hasna beweegt haar lippen. Twintig, leest Tim en hij schrijft het getal op.

'Je weet het dus wel,' zegt Erik. 'Waarom duurde het dan zo lang?'

Tim haalt geheimzinnig zijn schouders op. 'Ik wist het goeie antwoord meteen. Maar dat staat zo uitsloverig. Eigenlijk ben ik een wonderkind. Maar weet u... ik ben zo bang dat ze me dan uit het kookcafé knikkeren. Mijn vrienden zijn nou eenmaal niet zo slim, snapt u. Vooral Hasna niet.'

'Dat noem ik brutaal,' lacht Hasna. 'Ik zal maar niks zeggen.'

'Mijn complimenten voor je acteertalent. Als jij een wonderkind bent, heb je dat hier op school wel heel goed weten te verbergen. Nou, professor, ga maar zitten.' Erik geeft

Tim een duwtje in de richting van zijn plaats. ‘Hoe is het eigenlijk met jullie kookcafé?’ informeert hij dan.

Liza steekt haar duim omhoog. ‘We zijn al begonnen. Het is bij ons in het tuinhuis. Mijn vader geeft ons kookles.’

‘Wanneer komt u trouwens bij ons eten?’ vraagt Jeroen. ‘Dat had u beloofd.’

‘Zodra mijn computercursus is afgelopen, jongens.’ Erik kijkt in zijn agenda. ‘Volgende week is de laatste les. Dat wordt dan de tiende.’

‘Dan moet u om drie uur komen,’ zegt Daniël. ‘Dan zijn we klaar met koken.’

‘U wou toch afvallen,’ zegt Marijn met een ernstig gezicht. ‘Het is hartstikke goed voor de lijn. Ik heb woensdag ook bij ze gegeten. De hele week kon ik geen hap meer door mijn keel krijgen.’

‘Ja, dat kwam door mijn superexotische smikkelstaartsoep,’ zegt Tim trots.

‘Superexotische prikkeldraadsoep zul je bedoelen,’ lacht Marijn.

Liza steekt haar vinger op. ‘Mogen wij met het driedaagse schoolreisje ook koken, mees?’

Erik knikt verrast. ‘Dat lijkt me een geweldig idee.’

‘Gaaf,’ zegt Hasna. ‘Dan maken we het heel gezellig. Net als in ons café. We nemen kaarsjes mee en heel romantische muziek.’

‘Daar ben ik niet op tegen,’ zegt de meester.

‘Ja, dat wil je wel, hè meester,’ plaagt Tim. ‘En dan lekker met juf Zijlstra schuifelen. Zeg maar eerlijk, je bent op juf Zijlstra.’

Iedereen begint te gieren van de lach. Erik en juf Zijlstra...

Alleen het idee al. Hun leuke meester met dat strenge mens van wie je niet eens mag gymmen als je je huiswerk niet goed hebt geleerd. En die bij het minste of geringste pakken strafwerk uitdeelt.

‘Jaaaa!’ plagen ze Erik. ‘Meester is verliefd op juf Zijlstra. Meester is verliefd op juf Zijlstra.’

‘Ssst...’ Erik legt zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Zo meteen hoort ze het. En dan wil ze met alle geweld mee met het schoolreisje.’

‘Help!’ Van schrik zijn ze doodstil.

‘Nu we het toch over het schoolreisje hebben,’ gaat Erik verder, ‘van sommige kinderen heb ik nog geen geld binnen.’

Jeroen verschiet van kleur. Daar heb je het al. Zo meteen merkt hij dat het geldkistje weg is...

Hij kijkt vol spanning hoe de meester opstaat en naar de kast loopt. Bij elke stap voelt hij zijn maag samentrekken. Net op het moment dat Erik de la wil opentrekken, wordt er geklopt. Er komt een groepje kleuters binnen met een jarige voorop. Jeroen werpt een hoopvolle blik op zijn horloge. Nog vier minuten en dan is het pauze. Als die jarige nu nog een poosje in de klas blijft... Terwijl Erik een plak cake van het schaalte neemt, voelt Jeroen zijn hart in zijn keel kloppen.

‘Kom maar mee, dan zal ik eens kijken wat ik voor je heb,’ zegt Erik.

Goed zo, denkt Jeroen. Doe er maar lekker lang over.

Nadat de jarige heeft opgenoemd wat ze heeft gekregen, verlaten de kleuters de klas.

Nog één minuut, denkt Jeroen. Schiet op, bel, rinkel nou!

‘Waar waren we ook weer gebleven?’ vraagt Erik. ‘O ja, ik zou kijken wie er nog moet beta...’ Midden in de zin rinkelt de bel.

‘Is het al zo laat?’ vraagt Erik. ‘Nou, jongens, naar buiten. En zet je gymspullen vast klaar. Dan gaan we straks meteen door naar de gymzaal.’

Jeroen slaakt een zucht van verlichting.